Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22. | Den 15. August 1897. | 46de Aargang.

Tale af Ældste Francis M. Lyman,

holdt i Provo den 16. April 1897.

Medens jeg lyttede til Biskoppernes Rapporter, kom jeg til at tænke paa mange af de Ejendommeligheder, som findes i dette Værk. Biskopperne ere saavel timelige som aandelige Mænd, og saaledes er det med os Alle i denne Kirke. Livets og Saliggjørelsens Evangelium indbefatter enhver Afdeling i det menneskelige Liv. Den almindelige Mening i den kristne Verden er, at den religiøse Del af vor Natur skal varetages paa Sabbaten, og at kun det Aandelige er passende i Forbindelse med Gudsdyrkelse. Men vi ere som Herrens Tjenere forpligtede til at tage Del i timelige saavel som aandelige Ting; thi vi leve i en timelig Verden. Vi komme i Berøring med det Timelige i Livet lige saavel som med det Aandelige. Det er nødvendigt for os at have Føde og Klæder; derfor maa vi dyrke Jorden og frembringe disse Livets Fornødenheder. Ikke alene skulle vi tage Vare paa vore Aander og forskaffe dem aandelig Føde, men vi skulle ogsaa have Omsorg for disse Herrens Templer, thi vi ere skabte i vor Faders Billede, som er i Himlen — i hans Legemes Billede, og vore jordiske Tabernakler skulle holdes hellige og rene som vor Faders i Himlen. Vi skulle søge at blive fuldkomne, som han er fuldkommen, at ære ham og udvise vor Taknemlighed mod ham for den Naade og de Velsignelser, han har skjænket os. Han har aabenbaret for os Livets Vej. Vi vide, hvorledes vi skulle leve. Vi kjende hans Bud og vide, hvorledes vi skulle holde dem. Vi modtage Undervisning fra Dag til Dag, og Herren skjænker os den Hellig-Aand til vor bestandige Vejledning. Vi ere ikke overladte til os selv og vore egne Hjærters Indbildning; men vi ere berettigede til at have Herrens Aand til at lede os i alle vore Handlinger. Disse Brødre, som ere Ledere iblandt Folket i aandelige og timelige Affærer, ere berettigede til Herrens Inspiration til at vejlede dem, til at afholde dem fra Synd og til at give dem Styrke og Mod til at udføre de Pligter, som paahvile dem.

Det er et meget vigtigt Arbejde, vi have paabegyndt — et Livs- og Saliggjørelses-Værk, et Arbejde til at lutre vore egne Hjerter, til at bringe ind i

vort eget Levned det Omvendelses- og Reformations-Princip, som vil sætte os i Stand til at frigjøre os selv fra de Synder, der i saa stor Grad plage den menneskelige Natur. Alle have deres Svagheder; Alle ere Syndere; men Herrens Aand er givet os for at styrke os til at forsage vore Synder og opnaa Naade for Herren. Vi bleve storligen begunstigede af Herren, da vi hørte Evangeliet; vi bleve vidunderligen velsignede af Herren, da vi troede det; thi der er Mange, som høre, men dog ikke tro. Det er en stor Ulykke for Mænd og Kvinder i denne Verden, at de ikke kunne tro paa Gud og paa Jesus, Verdens Frelser, og at de ikke kunne indtage en saadan Stilling, at deres Synder kunne blive dem tilgivne og de modtage den Hellig-Aand. Vi have været velsignede med Troens Gave og med Omvendelsens Gave. Vi have modtaget Daab til vore Synders Forladelse. Men for at vi kunne nyde den fulde Velsignelse af disse Saliggjørelses-Principer, er det nødvendigt, at vi forblive trofaste. Det er ikke nok, at vi have hørt, at vi have troet, at vi have omvendt os og ere blevne døbte til vore Synders Forladelse; det er ikke nok, at vi have modtaget Hænders Paalæggelse for den Hellig-Aands Gave; men det er nødvendigt for Mænd og Kvinder vedblivende at tjene Herren saaledes, at de kunne beholde hans Aand.

Den Hellig-Aand bringer til vor Erindring det, som vi have lært, giver os en Forstaaelse om det Nuværende og sætter os i Stand til at se ind i Fremtiden og se tilkommende Ting, at vide i Dag, hvad der ligger lige foran os, og som vi sandsynligvis ville møde. Vi have ogsaa Aabenbaringerne, givne i gamle Dage gjennem Herrens Profeter, Guds Ord, givet af Frelseren og hans Apostle, og de Aabenbaringer, som vi have modtaget gjennem Profeten Joseph Smith og hans Efterfølgere.

Men foruden Alt dette har Herren oprejst iblandt os Mænd, som bære det samme Præstedømme og den samme Myndighed, som Apostlene havde fordum, og de give os Herrens Ord i Dag, passende til vor Stilling og vore Fornødenheder, saaledes som det altid har været Tilfældet, naar Faderen har haft sit Værk paa Jorden. Da Moses ledte Israels Børn ud af Ægypten, modtog han Guds Ord Dag efter Dag angaaende deres Vandringer, deres Lejrpladser, deres Gudsdyrkelse, deres Ofringer osv. I Frelserens Dage blev Faderens Vilje ligeledes tilkjendegivet gjennem Sønnen til Vejledning for Disciplene. De bleve grundigt underviste med Hensyn til Jesu Lærdomme. Det blev lært dem, hvorledes de skulde nærme sig Faderen, og hvorledes de skulde tjene ham. Derefter bleve de, inspirerede af Gud, udsendte for at prædike Evangeliet til den ganske Verden.

I denne Tid har Herren ligesom i fordums Dage oprettet sin Myndighed blandt Menneskene. De Mænd, som have talt i denne Formiddag, holde en Del af denne Myndighed, og de have talt som Mænd, der staa i et nært Forhold til Folket med Hensyn til deres daglige Arbejde. De have talt angaaende Folkets timelige Tilstand, om Nødvendigheden af at bygge Forsamlingshuse samt om andre af Folkets Fornødenheder. Det lyder maaske forunderligt for Nogle, at disse Ting blive omtalte i et Hus, som er indviet til Gudstjeneste. Men er der Noget, som er mere helligt og vigtigt end Folkets baade aandelige og timelige Velfærd? Er det ikke nødvendigt, at vi have Føde og Klæder, og at vore Børn

undervises? Er det ikke af Vigtighed, at Skolehuse blive byggede; og kunne de bygges foruden Penge og Arbejde? Er det ikke en vigtig Sag at forsørge de Fattige? I Guds Aabenbaringer er der skjænket dette Emne megen Opmærksomhed, og Herren har formanet sine Tjenere desangaaende, at de Fattige ikke maa lide Mangel. Det er en alvorlig Sag for os, naar Herrens trængende Børns Klageraab stige op for hans Trone; thi det er en Del af hans Evangelium, at de Fattige skulle forsørges. Vore Brødre, som have talt til os, have disse Ting paa deres Sind, og de tale derom, naar de meddele Tilstanden i de Distrikter, over hvilke de præsidere. Og det er det første Præsidentskabs og Apostlenes Pligt at virke for Folkets Velfærd, som Moses i sin Tid gjorde for Israels Børn. Han maatte møtte dem, naar de vare sultne, forsyne dem med Vand, naar de vare tørstige, og Mirakler bleve udførte for at udvirke Israels timelige Frelse.

Vi trænge ogsaa til, at Mirakler udføres for at afhjælpe vore Fornødenheder, at vi kunne have Huse til Gudsdyrkelse, Huse til at bo i og være i Stand til at indfri vore Forpligtelser; thi dersom vi ikke ere ærlige mod vore Medmennesker, hvorledes kunne vi da være ærlige mod Herren? Er det muligt, at vi kunne bedrage vor Næste og dog være redelige mod Herren? Nej, vi maa være ærlige mod hinanden og i Særdeleshed imod os selv. Vi maa være oprigtige, retfærdige og nøjagtige med os selv og fordre, at vi selv udføre Herrens Vilje og handle retfærdigt og viseligt med det, som hører Gud til, baade det Timelige og det Aandelige; thi disse Ting ere alle hellige for ham.

Alt, som henhører til vor legemlige Velvære og Lykke, er helligt for Herren; thi ellers vilde han ikke bekymre sig om, enten de Fattige hungre eller ikke. Dersom Herren ikke havde Interesse for vore timelige Anliggender, kunde han gjerne sige: „Lad dem sulte, det er kun Legemet, der lider. Aanden lider ingen Nod, og Legemet er jo dog kun en timelig Affære." Men Legemet er Guds Tempel, og han anser det som helligt. Legemet er en nødvendig Del af os; vi kunne ikke være lig Faderen uden et legemligt Tabernakel. Det er os dyrebart og vil blive forevigет. Dette forkrænkelige Legeme, som nu lider af Sygdom og Smerte og tilsidst maa lægges i Gravens Skjød, vil en Gang vorde udødeligt. Disse vore Legemer skulle opstaa; vi skulle atter modtage dem, naar de ere herliggjorte og udødelige, og vi skulle eje dem evindeligt.

Det er ikke muligt for os at opnaa den Herlighed og Ophøjelse, som Gud har bestemt for sine Sønner og Døtre, uden at besidde dette Tabernakel. Manden kan ikke blive fuldkommen uden sit Legeme, lige saa lidt som han kan blive fuldkommen uden Kvinden. Manden alene kan ikke blive fuldkommen. „Dog er hverken Manden uden Kvinden, ej heller Kvinden uden Manden i Herren." Og Manden og Kvinden ere ikke fuldkommne uden deres Afkom. De maa være Fædre og Mødre og staa i Spidsen for deres Efterslægt for at være fuldkomne.

Derfor udgjøre vore Legemer en vigtig Del i vor Fremadskriden for at vorde lig vor himmelske Fader og hans Søn og de Retfærdige, som ere hensovede. Vi maa gjøre os selv værdige til at besidde disse Tabernakler; vi maa blive værdige til at opnaa det evige Liv.

Herren har af Grunde, som jeg maaske ikke er i Stand til at forklare,

begunstiget os saaledes, at det er blevet tilladt os at leve paa Jorden i denne Tid, da Evangeliet er her, og at vore Veje ere blevne ledede saaledes, at Evangeliet har fundet os. Vi have hørt det og troet det og sluttet Pagt med Herren, og det vil være til vor egen Sorg og Skade, dersom vi ikke ere trofaste og holde Guds Befalinger. Da vilde det være bedre, om vi aldrig havde hørt Sandheden, end at vi skulde høre og annamme den og siden vende os bort og forkaste den. Det have vi ikke Raad til at gjøre. Vi have sluttet en for hellig Pagt med Herren og ofret for meget for at fremme hans Værk, til at vi skulde gaa tilbage nu. Nej, vi maa vedblivende gaa fremad og søge med Flid og Troskab at tilvejebringe Guds Hensigt til vor egen Frelse. Vi arbejde for vort eget Gode. Endskjønt vi gaa ud i Verden for at prædike Evangeliet, og endskjønt vi arbejde med Nidkjærhed for Folkets Fremme herhjemme, saa arbejde vi dog for vor egen Frelse. Det er lige saa meget en personlig Sag for os, som det er til Gavn og Velsignelse for Folket, iblandt hvem vi arbejde. Naar vi ere kaldede til at indtage ansvarsfulde Stillinger iblandt Folket, da er det lige saa nødvendigt, at vi søge at frelse os selv, som at vi virke for Andres Frelse. Vi ville opnaa Frelse ved at tjene Gud og virke til Salighed for vore Søskende. Saaledes er det ogsaa med Biskopperne her og med Alle, som have ansvarsfulde Pladser i Kirken. Deres Salighed vil opnaas ved, at de gjøre deres Pligt, hvad den end er. Dersom en Mand bliver kaldet til at gaa til Jordens Nationer for at forkynde Evangeliet, da vil hans Salighed opnaas ved, at han trofast udfører denne Pligt og holder sig ren og ubesmittet fra Verden, fra Fordærvelse, fra Usædelighed og fra ethvert Onde. Vi ere i Verden for at prøves. Det er en Verden af Prøvelse og Lutring. Det var saaledes bestemt; men Herren har ogsaa bestemt, at vi skulle tjene ham og holde hans Bud, og vi kunne gjøre det, dersom vi ville. Om vi saa ønske, da kunne vi have Tro, og vi kunne omvende os; men dersom vi ikke ønske at omvende os, da hersker der ingen Tvang. Ingen Mand eller Kvinde i denne Forsamling har nogensinde været tvungen til at omvende sig. Tommeskruerne have aldrig været os paasatte; vi have aldrig været truede eller skræmmede til Omvendelse. Vi have simpelthen modtaget Lærdom om Livets og Saliggjørelsens Plan; vi ere blevne overtydede ved Fornuftgrunde, og Herrens Aand har stadfæstet deres Ord, som vi have lyttet til; den har ogsaa ledsaget vor Læsning af Guds Ord, og vi bleve omvendte. Vi ere holdte sammen ved Herrens Inspiration, men dog ikke saa fast og sikkert, som vi burde være, eller som vi kunde være, dersom vi vare bedre; thi Aanden er med os i samme Forhold, som vi ere hengivne og trofaste i at tjene Gud.

Herrens Aand bliver ikke udgydt over Menneskene uden Forskjel, og enten de ønske det eller ikke; de modtage ikke en Fylde af Guds Aand og Kraft uafhængig af deres egen Opførsel og deres egne Følelser, men i samme Grad, som de modtage og udøve Sandheden, kommer den levende Guds Aand til dem. Og naar Guds Aand udgydes over Menneskene, forvandles de. De have Øjne til at se, og de se rigtigt; de have Øren til at høre, og de høre rigtigt, og der bortfjernes fra deres Sjæle den Mistænksomhedsaand, som tvivler og spørger og frygter for, at de skulle være bedragne. Herrens Aand afvæbner Bedrag og Svig. Vi stole

paa Gud og hans Evangelium, og vi lade os ikke forstyrre ved, hvad Menneskene kunne sige eller gjøre. Ulykken med saa mange af de Sidste-Dages Hellige er denne, at de foruroliges ved, hvad de se omkring sig, og ved, hvad der siges og gjøres. Forskjellige Tings Fremkomst forstyrrer dem; de kunne ikke antage dette og ikke tro hint, fordi de ikke rigtig synes om Udseendet. Hvem bryder sig om Udseendet? Ikke de, som nyde den Hellig-Aand, thi de vide, hvad Herren fordrer af dem; de kjende deres Pligter og det Ansvar, som hviler paa dem, og de arbejde overensstemmende dermed. De se Evangeliets Skjønhed, og de foruroliges ikke, fordi en eller anden Mand maaske er faldet i Overtrædelse eller er bleven ugudelig paa anden Maade, eller fordi en Mand, som har Indflydelse blandt Folket, maaske har sat et daarligt Eksempel. De ere bedrøvede, naar en Mand i denne Stilling falder i Overtrædelse, men deres Tro paa Evangeliet svækkes ikke. Lad Menneskene vende sig bort fra Evangeliet, om de saa ønske, lad dem blive vantro, eller gjøre hvadsomhelst de ville; vi vide dog, at Evangeliet er sandt; vi vide, at Faderen og Sonnen aabenbarede sig for Profeten Joseph; vi vide, at Profeten Joseph var en Guds Mand. Vi kjende disse Ting, som vi kjende Forskjellen mellem Mørke og Lys, Kulde og Varme. Vore Sanser ere overbeviste, og Guds Aand og Vidnesbyrd dvæler i Sjælen; den Kilde af Lys og Aabenbaring, som kommer fra Herren til hans Børn, er stadfæstet i vore Hjerter og giver os Lys og Kunskab. Og dette vilde i høj Grad forøges, dersom vi vilde være mere hengivne og trofaste i Herrens Tjeneste. Men i nogle Tilfælde ere Sidste-Dages Hellige vendte tilbage til deres Svagheder, til deres forrige Vaner og deltage mere eller mindre i Verdens Laster, som ere vederstyggelige for Gud. Dog ville vi finde, at de Sidste-Dages Hellige i Almindelighed, med deres jævne Levemaade, deres fordringsløse Forsamlingshuse og deres ligefremme Maade at tjene Herren paa, endnu bestandig stole paa ham. Det kan gjerne være, at vi ikke udvise den Ærefrygt og alvorlige Højtidelighed i vor Gudsdyrkelse, som Mange synes, at vi burde, men det kommer maaske af, at vi udføre vor Gudsdyrkelse paa samme Maade, som vi udføre vore andre Pligter, af den Grund, at vi altid ere i Herrens Tjeneste. Vi ere i hans Tjeneste, naar vi dyrke vore Marker, naar vi bygge vore Huse, og naar vi ere i Bjergene eller paa Sletterne. Dette bringer til mit Sind, hvad der nu skrives i vore Dagblade angaaende Kirkens tidligere Ledere. Da Pionererne vare paa deres Rejse til dette Land, holdt de deres Bønner Morgen og Aften, hvorsomhelst de vare lejrede, og de, som lyttede til disse Bønner, ville erindre, at de vare passende til Anledningen. Vi betroede os selv til Herren og bade om hans Vejledning. Vi rejste i Ørkenen uden at vide, hvor vi skulde hen. Vi formodede, at vi rejste til Øvre-Californien, men uden at vide, hvor det laa. Herren paavirkede imidlertid sine Tjenere til at drage ud foran Folket som Pionerer, og de droge ud med Bøn i Hjerterne. Naar de grundlagde en Stad, velsignede de Grunden; naar de opmaalte en Mark, velsignede de Jordbunden og nedbade Herrens Velsignelse over den; naar de byggede et Fort for at beskytte sig selv mod Indianerne, bade de Herren velsigne deres Arbejde, og naar de rejste, stode de selv Vagt og iagttoge enhver Forsigtighedsregel til deres Beskyttelse, men de stolede først og fremmest paa Herren og bade

om hans Hjælp. Saaledes har det været indtil denne Stund. Vi have aldrig gaaet ind i en Dal, vi have aldrig lagt Grunden til et Forsamlingshus, vi have ikke begyndt at opdyrke nogen Del af Landet, vi have ikke en Gang søgt at bygge vore egne Hjem eller opdyrke vore egne Marker uden først at nedbede Guds Velsignelse over vort Arbejde. Med alle vore Svagheder og Fejl have vi dog holdt os til Herren, og han har givet os Evangeliets Aand til at sammenbinde os og gjøre os til Et. Og Resultatet er, at vi ere blevne et mærkværdigt Folk. Endskjønt vi have spredt os herfra til Mexiko mod Syd, til Kanada mod Nord og til Staterne mod Øst og Vest, saa se vi alligevel hen til Centrum og holde sammen som et Folk.

Vi holdes dog ikke sammen med Eder eller andre Baand, som ikke kunne brydes; thi de Forpligtelser, under hvilke vi ere, kunne forsages, naarsomhelst vi ønske det. Vi have gjort Pagt umiddelbart med Herren i Daabens Vande, og vi have Forpligtelser overfor ham; naarsomhelst vi ønske at bryde denne Pagt og forsømme de Pligter, vi have paataget os, have vi Frihed til at gjøre det. Vi kunne gaa ud ligesaa frit, som vi kom ind, dersom det er vort Ønske, uden Fare for at miste vore Ejendomme eller blive straffede med nogen legemlig Straf eller Forfølgelse. Lige saa utvungne, som vi kom ind i Kirken gjennem Daabens Dør, kunne vi atter forlade den; og paa samme Tid kunne vi ligesom vore Venner, der komme iblandt os, forblive her iblandt Folket, uden at den mindste Tvang paalægges os.

Vi ere forenede og sammenholdte ved de fælles Pagter, som vi have sluttet med Herren, at vi ville tjene ham og holde hans Bud. Vi forvente Oprettelsen af hans Rige og Kongens Ankomst i en nær Fremtid. Vi vide ogsaa, at dersom vi ikke ere forberedte ved Guds Søns Tilkommelse, vil det blive en sørgelig Dag for os. Dersom vi ikke have adlydt hans Befalinger, og dersom vi ikke ere rensede fra vore Synder ved vor Ydmyghed, vor Bodfærdighed og ved vor Lydighed mod Evangeliets Fordringer, da ve os; thi da vilde det have været bedre for os, om vi aldrig havde indgaaet Pagt med Gud.

Derfor skulle vi være hengivne og tro mod hans Love. Vi burde lytte til den Hellig-Aands Formaning, som ethvert Medlem i Kirken har Krav paa at modtage, dersom han opfylder sin Pligt. Naar Herrens Vilje forkyndes os gjennem Guds Profet, burde enhver Sidste-Dages Hellig være i Stand til at sige: „Amen, det er Sandhed," fordi det foraarsager den rette Følelse i vore Sjæle, og Menneskets Sjæl er Aanden og Legemet.

Naar Sandheden fremstilles for os, stadfæstes den i vore Hjærter af den Hellig-Aand paa en saadan Maade, at vi ere villige til at antage og anerkjende den. Og naar vi mangle denne Kundskab og dette Vidnesbyrd, burde det være en alvorlig Advarsel til os om Nødvendigheden af at omvende os og søge til Herren.

Jeg beder, at Gud maa velsigne Eder, mine Brødre og Søstre, at vi i denne Konference maa have en Glædens Tid, at vore Hjærter maa blive opvarmede, og at vi maa modtage forøget Tro og Styrke til at tjene Herren mere fuldkommen i Fremtiden, saa at vi kunne være berettigede til at modtage større og højere Velsignelser end Verden, som ikke vil høre eller tro, hvad Herren har at sige. Gud velsigne Eder i Jesu Navn. Amen. (Deseret News.)

Civilisationens Vugge.

Dr. Augustus le Plongeons særdeles interessante Værk, »Queen Moo and the Egyptian Sphinx«, vækker megen Opmærksomhed i Særdeleshed blandt Oldtidsforskere.

Forfatteren har som bekjendt tilbragt flere Aar i Yucatan (i det sydlige Mexico), hvor han har studeret Amerikas Fortidslevninger med stor Grundighed og Sagkundskab, og i det nævnte Værk fremlægger han nogle af de Resultater, hvortil hans Undersogelser have ført ham.

Den lærde Forfatter sporer Oprindelsen af Ægyptens, Chaldæas og Indiens Oldtidscivilisation tilbage til Central-Amerika, hvor han finder, at der existerede et mægtigt Rige, kaldet Maya. Ved Portrætter, udhugne i Sten, leverer han Beviser for, at der var Kommunikation mellem det vestlige Asien og det amerikanske Fastland i det Mindste 500 Aar for Kristus, og giver ogsaa den mayaiske Beretning om Ødelæggelsen af Landet Moo, Platos Atlantis.

Ethvert Kapitel i Bogen er af stor Interesse for Alle, som søge Oplysning angaaende den fjærne Oldtid, der er indhyllet i et vist Mørke. Saaledes fremsætter f. Eks. Dr. Plongeon et meget antageligt Svar paa det vanskelige Spørgsmaal om Oprindelsen og Meningen af Navnet, som det asiatiske Folk giver dette Land. Hebræerne kaldte det Mizraim, Assyrerne Muzur osv. Ingen har hidtil været i Stand til at finde Ordets Etymologi, men Dr. Plongeon siger med Bestemthed, at det er af amerikansk Oprindelse. I Mayasproget, siger han, er Ordets Oprindelse funden og betyder „at oprykke Træer med Roden", hvilket Navn er meget passende for Ægypten, hvor Træerne ere blevne bortryddede ved Nilens Oversvømmelser. Med Hensyn til Ligheden mellem Mayasproget og det Chaldæiske finder Dr. Plongeon Rester af det første endog i Hebræernes hellige Literatur. Han siger, at fra den Tid, da de semitiske Stammer nedsatte sig i Assyrien, blev det ældgamle Sprog forglemt og brugtes kun af de Lærde paa samme Maade, som det siden skete med Latin. I det syvende Aarhundrede for Kristus søgte Asurbanipal at gjenoplive det og befalede, at der skulde tages Kopier af de gamle Afhandlinger og paa samme Tid en assyrisk Oversættelse. Det lader dog til, at senere havde endog de „vise Mænd" forglemt Sproget, saa at, da ved Belsazars Fest en hemmelighedsfuld Skrift opdagedes paa Væggen, kunde kun Daniel udtyde den. Det har været almindelig antaget, at disse Ord vare chaldæiske, men Dr. Plongeon paastaar, at de ere rene mayaiske med ganske den samme Mening, som Daniel tillagde dem. I den ældgamle amerikanske Dialekt vilde Ordene være: »Manel, mane, tec, uppah« og skulde udtydes saaledes: »Manel«: Du er forbi eller fuldbragt; »mane«: Du er kjøbt eller vejet; »tec«: let, uden Tyngde, og »uppah«: Du vil blive sonderbrudt.

Ligeledes siger han, at Frelserens sidste Ord paa Korset, som Ingen synes at have forstaaet, bleve udtalte i Mayasproget. I de græske Haandskrifter ere Ordene gjengivne saaledes: »Eli, Eli, lamah sabachtani«, men Dr. Plongeon skriver dem: »Hele, Hele, lamah zabac ta ni«, hvilket betyder: „Nu, nu, jeg besvimer, Mørke skjuler mit Ansigt"; altsaa omtrent det Samme,

som Evangelisten Johannes nedskrev: „Det er fuldbragt".

Dr. Plongeon søger ikke at fremsætte Theorier, men at stille gamle Amerika paa den historiske Plads, som tilhører dette Kontinent. Hans Arbejde i denne Retning vil sikkert bringe store Følger.

Han har drejet Nøglen til Kundskabens Port, og naar det udstrakte Felt paa hin Side bliver tilstrækkeligt udforsket, saa at sikker Grund for Theorier er tilvejebragt, da vil sandsynligvis Meget, som nu anses for videnskabelige Kjendsgjerninger, blive set i et helt andet Lys, og Meget, som nu er ufatteligt, vil blive tydeliggjort. Vi tro, at baade den bibelske Historie og Mormons Bogs Historie vilde modtage bekræftende Vidnesbyrd, maaske dog ikke nok til at overbevise dem, som foretrække at tvivle, men tilstrækkeligt til at bestyrke de Troendes Tillid.

For de Sidste-Dages Hellige ere Dr. Plongeons Oldtidsforskninger af stor Interesse, idet de have tilføjet yderligere Bevis for Sandheden af Mormons Bog og Guds Aabenbaringer til hans Tjenere i de sidste Dage.

(Deseret News.)

Den 15. August 1897.

Have Engle Vinger?

Udgiverne af de Bøger og Skrifter, som den internationale Søndagsskole-Forening bruger, have haft deres Opmærksomhed henvendt paa den Kjendsgjerning, at det er stridende mod Skriften at fremstille Engle med Vinger. Som Følge deraf er det blevet bestemt, at herefter skal Engle i deres Skrifter og Bøger tegnes uden Vinger. Denne Forandring er allerede gjort i »Bible Lesson Charts«, som ere antagne af »the World's Sunday School Convention«.

For Eksempel lagde vi Mærke til ved Billedet om Peters Udfrielse fra Fængslet (omtalt i det 12. Kapitel af Apostlenes Gjerninger), at Englen der er fremstillet uden Vinger. Hans Ansigtstræk ere lig en Kvindes eller en Ynglings, og hans Udseende er klart og lysende.

Det er en urigtig Ide at tro, at Engle have Vinger. Det er sandt, at i Esaias Syn beskrives Serapherne med „sex Vinger; med to skjulte hver sit Ansigt, og med to skjulte hver sine Fødder, og med to fløj de."

Det er imidlertid ikke paa denne Beretning af Esaias, at det almindelige Begreb om, at Engle skulle have Vinger, er baseret; thi naar nyere Kunstnere fremstille Engle med Vinger, da er det kun med to.

De gamle Kunstnere for mange Aarhundreder siden siges at have opfundet Ideen at male Engle med Vinger. De skildrede Engle som menneskelige Væsener i Skikkelse, men med den Tilføjelse, at de havde Vinger paa Skuldrene og en Straalekrands om Hovedet — Symboler paa deres højere Natur.

Fra den Tid indtil nu har man betragtet dette som den rette Maade at fremstille Engle paa. Det er blevet en rodfæstet Tradition i den kristne Verden, at Engle skulle have Vinger. Dog er der Intet i Skriften, som forsvarer en saa-

dan Tanke. Alle de Beskrivelser, vi have om Engles Besøg til Herrens Tjenere, fremstille dem i menneskelig Skikkelse.

Folket i Sodoma saa intet Usædvanligt ved de „to Mænd", som besøgte Lot, og dog kaldes de i vor Oversættelse af Bibelen for „Engle". Det er meget sandsynligt, at dersom de havde vist sig i nogen anden Skikkelse end en menneskelig, da vilde Mændene af Sodoma have opført sig helt anderledes. Der siges, at Jakob brødes med „en Mand", men vi ere ledte til at tro, at det var et himmelsk Væsen. Englen, som viste sig for Josva ved Jericho og beskrives som en Mand med „sit dragne Sværd i sin Haand", blev ikke af Josva anset som en Engel, førend han tilkjendegav sig selv; da først kjendte Josva ham. Daniel siger angaaende Gabriels Besøg hos ham: „der stod En for mig af Udseende som en Mand". Matthæus beskriver Englen ved Frelserens Grav i følgende Ord: „hans Skikkelse var ligesom Lynet og hans Klædebon hvidt som Sne". Marcus omtaler det Samme, idet han siger: „og saa en ung Person sidde ved den højre Side i et langt hvidt Klædebon". Lucas siger: „se, da stode to Mænd for dem i skinnende Klæder". Johannes beskriver den saaledes: „to Engle sidde i hvide Klæder". Da Peter blev løsladt af Fængslet ved en Engel, fortælles der Intet, som kan bibringe den Tanke, at han var i nogen anden Skikkelse end en Mands, men da han viste sig, siges der, at „et Lys skinnede i Fængslet".

I de forskjellige Beretninger om Englebesøg, som ere nedskrevne, findes der Intet, som kan give Læseren andet Indtryk, end at de viste sig i menneskelig Skikkelse.

Profeten Joseph og andre Ældster have beskrevet Engles Udseende; thi Mange have modtaget Englebesøg i denne Generation. Profeten har sagt os, at „naar Frelseren kommer, da skulle vi se ham, som han er; vi skulle se, at han er en Mænd lig os selv". Som Svar paa et Spørgsmaal sagde han: „Der er ingen Engle, som betjene denne Verden, uden dem, som tilhøre eller have tilhørt den; det vil sige, de have været dødelige Mænd, men efter Opstandelsen bleve de udødelige." Dog voksede der ingen Vinger ud paa dem, men de viste sig i den samme Skikkelse, som de havde, medens de levede paa Jorden. De vare naturligvis herliggjorte og paa den Maade forandrede. En Engel, som er opstanden, har et Legeme af Kjød og Ben og er i denne Henseende lig Frelseren, som, da han viste sig for sine Disciple, sagde: „Føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har."

En retfærdig Mand, som er herliggjort, men som ikke har gjennemgaaet Opstandelsen, vil, dersom han viser sig, blive set i sin aandelige Herlighed; thi det er den eneste Maade, han kan vise sig paa. (Juvenile Instructor.)

Ankomst.

Efternævnte Missionærer fra Zion ankom som følger:

Den 30. Juli: Rudolph V. Larson fra Smithfield og Jens Christensen fra Spring City, Utah.

Den 2. August: Daniel P. Jensen fra Elsinore og Hyrum Olsen fra Salt Lake City, Utah.

Den 8. August: Christian T. Nielsen og Christian M. Mickelson fra Redmond, Utah.

Vi byde disse Brødre hjertelig velkommen.

Beskikkelse.

Ældste Rudolph V. Larson beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konference.

Ældste Jens Christensen beskikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

Ældsterne Daniel P. Jensen og Christian M. Mickelson beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste Hyrum Olson beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Ældste Christian T. Nielsen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Alle under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afløsning.

Ældste Fred. J. Fjeldsted løses paa Grund af Sygdom fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference med Tilladelse til at rejse hjem.

Paa Grund af Sygdom i Familjen og efter Ønske, fremsat af Kirkens Første Præsidentskab, løses Ældste John E. Halvorsen fra at arbejde i Stockholms Konference med Tilladelse til at rejse hjem.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Anton P. Peterson løses fra at arbejde paa Missions-Kontoret som Skriver for »Nordstjärnan« og beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældste G. A. Brandt løses fra at arbejde i Stockholms Konference og beskikkes til at arbejde paa Missions-Kontoret som Skriver for »Nordstjärnan«.

Ældste A. R. Lundin løses fra at arbejde i Gøteborgs Konference og beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældste Hans P. Nielsen løses fra at arbejde i Aalborgs Konference og beskikkes som omrejsende Ældste i Aarhus Konference.

Efteraars-Konferencer.

Konferencemøderne ville blive afholdte som følger:

Stockholm	Lørdag og	Søndag	den	4.	og	5.	September
Kristiania	—	—	„	11.	„	12.	—
Gøteborg	—	—	„	18.	„	19.	—
Kjøbenhavn	—	—	„	25.	„	26.	—
Malmø	—	—	„	2.	„	3.	Oktober
Aarhus	—	—	„	9.	„	10.	—
Aalborg	—	—	„	16.	„	17.	—

Bekjendtgjørelse.

Det næste og sandsynligvis sidste Selskab af dette Aars Emigranter vil afrejse fra Kjøbenhavn den 30. September.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Kristiania, den 4. August 1897.

Præsident C. N. Lund.

Kjære Broder.

Da jeg nylig er kommen tilbage fra et Besøg i Grenene af denne Konference, vil jeg sende Dem en kort Rapport over vor Stilling. Jeg forlod Kristiania den 22. Juni og vendte tilbage hertil den 26. Juli. Mit første Ophold var i Bohn, hvor Ældsterne N. Carlson og C. A. Thompson virke. Et Møde var bestemt til den 22. om Aftenen, og det viste sig, at Brødrene havde frembragt en ikke ringe Grad af Interesse for vor Lære i denne By. Endskjønt det var den travle Aarstid og meget varmt, var der dog ca. 75 Personer tilstede ved Mødet. Siden den Tid ere tre Personer blevne døbte, og to vare døbte før, ialt fem i denne Gren siden Konferencen. Jeg rejste herfra til Trondhjem, hvor jeg traf Broder Nielsen fra Kristiania. Ældsterne C. Poulsen og L. J. Halling arbejde trofast i denne Gren og have døbt to siden Konferencen, og der er Andre, som undersøge Evangeliet. Vi opholdt os i Trondhjem tre Dage og afholdt to Møder.

Om Morgenen den 27. gik Broder Nielsen og jeg ombord i Dampskibet „Vesteraalen" for at aflægge vore Søskende i Tromsø et Besøg. Den næste Morgen Kl. 9.30 underrettede Styrmanden os om, at vi nu vare i Færd med at sejle over den nordlige Polar-Kreds. Da Broder Nielsen bemærkede, at han ikke kunde se den lille punkterede Linje, som i Geografien betegnede denne Kreds, henledte Styrmanden vor Opmærksomhed paa et forunderligt formet Skjær, der havde stor Lighed med en meget stor Mand, ridende paa en Hest, som svømmer gjennem Vandet.

Om Eftermiddagen den 28. landede vi i Tromsø, den nordligste Gren i Missionen eller paa Jorden. Her fandt vi nogle trofaste Hellige, som vare lig en Hjord uden Hyrde. De vare glade ved at se os og gjorde vort Ophold iblandt dem meget behageligt. Vi opholdt os her en Uge og afholdt fem Møder, som alle vare vel besøgte. Vi stiftede Bekjendtskab med et Samfund paa henved 300 Personer, som have trukket sig tilbage fra de forskjellige Sekter og søge i Oprigtighed efter Sandheden. De kalde sig „Evangeliets Troende" og ere bosatte omtrent 20 norske Mil Syd for Tromsø. De have modtaget en Del af vore Skrifter og sige, at det er den Lære, som de have søgt efter. Vi havde ønsket at besøge dem, men Omstændighederne tillode det ikke denne Gang. Det er min Overbevisning, at et godt Arbejde kan blive udført i denne Gren ved at sende to gode Missionærer derop. Dersom Lede-

ren for dette Samfund, som siges at være en god, oprigtig Mand, skulde blive omvendt og annamme Evangeliet, da vilde sandsynligvis hele Menigheden følge hans Eksempel.

Da de Hellige i Tromsø vare uden en Leder, ordinerede vi, for vi forlod dem, Broder John Magdell Hansen til Præst og hans Broder Daniel Hansen til Diakon. De ere Begge exemplariske unge Mænd og nyde stor Agtelse blandt Befolkningen. Br. Hansen virker nu som præsiderende Præst og bestyrer Søndagsskolen, hvilken er den eneste Forsamling, som for Tiden afholdes der.

Den 7. Juli forlode vi Tromsø og ankom til Trondhjem den 9. Den følgende Morgen afrejste Broder Nielsen til Kristiania, medens jeg forblev Søndag over i Trondhjem og afholdt et Møde i Arbejderforeningens Sal. Endskjønt Methodisterne og Baptisterne afholdt deres Konference paa samme Tid og endog havde Præster helt ovre fra Amerika, saa havde vi dog et meget talrigt besøgt Møde. Der var ikke mindre end sex Præster nærværende, som lyttede med stor Opmærksomhed, indtil jeg nævnede Joseph Smith. Det var for meget for to af dem, som paa dette Punkt i Stilhed rejste sig og gik.

Mit næste Ophold var i Aalesund, hvor jeg traf Ældsterne A. Dahlsrud og H. C. Hansen. Her afholdt vi fire Møder, to i Good-Templarnes Sal, et ude paa Landet og et i vor egen lille Sal. Det glædede mig at bemærke den Fremgang, der var sket siden mit første Besøg i denne Stad. Den Gang forfulgtes vi med Hujen og Skrig paa Gaderne, og vore Forsamlinger bleve forstyrrede af Pøbelen, men nu løftedes Hatten for os paa Gaden, og Ro og Orden herskede ved vore Møder. Udsigterne i Aalesund ere meget opmuntrende; en Dame er bleven døbt, siden jeg rejste bort, og Brødrene forvente at døbe hendes Mand og Andre i en nær Fremtid. Broder Froesland og Familje ere en stor Hjælp i denne Gren; og der kan ikke siges for Meget om deres Venlighed imod Brødrene. Fra Aalesund rejste jeg til Bergen. Her fandt jeg Brødrene John Peterson, Peter Olson og Martin Williamsen. Det er til denne Plads, at vi sende saa mange Skrifter; de have udspredt omtrent dobbelt saa mange Skrifter der, som der er bleven udspredt i nogen anden Gren i Konferencen.

Efter at have opholdt mig her i nogle Dage og afholdt to Møder rejste jeg til Stavanger. Broder Peterson har rapporteret en Daab, siden jeg forlod Bergen. Broder C. Knudsen har i nogen Tid arbejdet alene i Stavanger, men jeg har nu sendt Broder L. M. Christiansen til at hjælpe ham. Nogle Daabshandlinger ere blevne udførte siden Konferencen, og vi have nu en god lille Gren paa 9 Medlemmer i Stavanger med god Udsigt til at indlemme Flere i den nærmeste Fremtid.

For at være tilstede ved Emigrationens Afgang rejste jeg direkte fra Stavanger til Kristiania og maatte saaledes forbigaa Arendal Gren, men Ældste C. W. Peterson vil rejse herfra i Morgen for at besøge denne Gren. Broder Peterson gjør god Fremgang i Sproget; hans tidligere Erfaringer i Missionslivet ere til stor Nytte for ham, og om kort Tid vil han være i Stand til at tale det norske Sprog ligesaa godt som den Bedste af os.

Da vi forvente at se Dem personlig iblandt os om kort Tid, vil jeg ikke forlænge min Beretning, men kun tilføje, at de Hellige ere mere forenede nu end nogensinde før, og naar Alt tages i Betragtning, ere Udsigterne meget lovende. Naturligvis er der dem iblandt os, som kunne forbedre sig, og

vi haabe, at de endnu ville indse Nødvendigheden af at forlade deres onde Veje, aflægge deres Svagheder og vende sig til Herren.

Brødrene her forene sig med mig i venlig Hilsen til Dem selv og Alle paa Kontoret.

Jeg forbliver
Deres Broder i Pagten
D. K. Brown.

Fra „Nøglen til Theologien".

II. Kapitel.

Theologiens Forfald og Tab blandt Jøderne.

Det bliver nu vor pinlige Pligt at følge Forfaldet af Theologiens Videnskab og dets Kræfter blandt Nationerne og undersøge de frygtelige Følger af dette Forfald.

Vi ville begynde med den jødiske Nation. Theologiens Videnskab var, som vi have set, nydt, og dens Kræfter vare vidunderligt udviklede i de forskjellige Uddelinger — den patriarkalske, den mosaiske og den jødiske.

Dog havde der været et stort Forfald, en Tilbagegang i Theologiens Kundskab og Magt førend deres Gjenoprettelse ved Johannes den Døber og Jesus Kristus. Dette var foraarsaget ved, at sekteriske Principper, Delinger, Forskrifter og Bud samt Menneske-Lærdomme bleve almindeligt herskende i Verden, hvorved Loven og Profeterne bleve magtesløse, og et Slør blev kastet over dem eller rettere over Menneskenes Hjerter, saa at disse Ting bleve misforstaaede eller kunde slet ikke fattes. Det var derfor nødvendigt for Jesus Kristus og hans Apostle og Ældster samt for hans Forløber at irettesætte disse Sekter, fordømme deres Lærdomme og Traditioner og gjenbringe det Tabte af denne store Videnskab. Denne Gjenoprettelse var i Begyndelsen begrændset til Jødernes Nation. Men da de vendte sig bort fra den, dømte sig selv uværdige til at modtage det evige Liv og foretrak deres egne kraftløse Former og Lærdomme fremfor den Videnskab, som indbefatter Aabenbaring, Mirakler, Syner og Profeti, som altid havde oplyst deres Forfædres Vej, da vendte Apostlene sig efter Guds Befaling fra dem og overdrog til Hedningerne denne Videnskab med dens Nøgler og retmæssige Kræfter.

Den jødiske Nation havde forkastet og ihjelslaget Messiah, stenet Profeterne og fængslet, ja dræbt mange af Apostlene og Ældsterne, og Jesus havde med Smertens Taarer forkyndt deres Dom — „Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaar Profeter og stener dem, som ere sendte til Dig: hvor ofte vilde jeg forsamlet Dine Børn, ligervis som en Høne forsamler sine Kyllinger under Vingerne; men I vilde ikke. Se, Eders Hus skal lades Eder øde. Men sandelig siger jeg Eder: I skulle ikke se mig, indtil Tiden kommer, naar I skulle sige: velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!" Atter ved en anden Lejlighed udtalte Messiah sig i følgende Ord: „Thi der skal være stor Nød paa Jorden og Vrede over dette Folk. Og de skulle falde for Sværdets Eg og føres fangne til alle Hedningerne; og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil Hedningernes Tider fuldkommes."

Han talte angaaende Templet og

sagde: „Sandelig siger jeg Eder: her skal ikke lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes."

Alle disse Forudsigelser gjennem Theologiens Videnskab bleve opfyldte i den Generation, og Jerusalem har været ødelagt, nedtraadt af Hedningerne, og Jøderne ere forblevne i Fangenskab blandt Nationerne indtil nu.

Vore Læsere ville tydelig kunne se det fuldstændige Tab af Theologiens Videnskab og Kræfter blandt denne Nation, Tiden, Omstændighederne og Aarsagen til deres Forfald samt Tiden og Omstændighederne, naar de ville blive gjenoprettede.

Jøderne mistede denne Videnskab, da den blev taget fra dem ved Apostlenes Hænder og givet til Hedningerne, og Følgerne vare, at deres Stad og Tempel bleve ødelagte, og at de ophørte at eksistere som en Nation. Deres Tempel, Præstedømme og Ofringer bleve ikke længere ledsagede af guddommelige Tilkjendegivelser og vare derfor uden Kraft og Nytte.

Fra den Tid indtil nu har ingen Profets Røst været hørt blandt Jøderne. De have ikke været betjente af Engle. Der har ikke været Syner fra Herren, ej heller Drømme eller Udtydninger; intet Svar gjennem Urim og Thummim; ingen Profet; ingen Røst; ingen trøstende Hvisken af Aanden. Alt er Stilhed, Fortvivlelsens mørke Taushed. Alt har Lighed med Dødens Skygge.

O, den pinlige Uvished, den lange Venten, de møjsommelige Vandringer, Ængstelse, Smerte og Sorg i atten Aarhundreder! O, Tidernes Taage, som har indhyllet en Nation saa at sige i en uendelig Nats Mørke!

Naar — ak naar vil deres Dag gry og deres fordums Videnskabs Stjerne opstige over Horisonten, adsprede Skyen og indføre en herligere Dags Morgen?

Naar Hedningernes Tider ere fuldkomne.

Naar de ville byde et Sendebud velkommen, som kommer i Herrens Navn.

Poesi.

Taknemlige Tanker i Utah.

En Aften jeg sad i min Ensomhed
I Som'rens fortryllende Grønne,
Og tæt ved et duftende Blomsterbed
Naturens Ynde paaskjønned.
Det Hele opvakte min Sands og mit Sind,
Taknemlige Følelser strømmed ind.

Jeg tænkte paa Danmark, mit Fødeland,
Med mange henrivende Steder,
Med Bøgeskove 'kring Havets Strand,
Hvis Minder endnu mig glæder.
Dog her i vort elskede Bjergehjem
Er Minder, som langt overvejer dem.

Kun halvhundred Aar ere rundne hen,
Siden Ørkenen, gold og øde,
Betraadtes af Herrens trofaste Mænd,
Der velsignede Alt til Grøde;
Profetien opfyldtes af Almagtens Gud,
Og Ørknen nu blomstrer som Rosen saa prud.

Nu snart skal vi holde en Jubelaarsfest,
Som hele vor Stat vil fryde;
Femtiaars-Dagen nu fejres i Vest,
Og jublende Tunger skal lyde
Vor Fader i Himlen til Lov og Pris
For Alt, han har ledet, saa kjærlig og vis.

Hvad her vi opleve mirakuløst er
Ved Troen af Herrens Naade;
Hvis Tro vi vil vise i Gjerninger
Til egen og Andres Baade,
Da levendegjort bliver Skriftens Ord
I Tidernes Fyldes Husholdning paa
Jord.

Aar tyve og to svandt, siden jeg her
Til Utahs Dale indvandred,
Taknemlig af Hjertet mod Herren
jeg er,
Min Tro er end uforandret,
Bestyrket ved Vidnesbyrd uden Tal
Jeg haaber, at evig den følge mig skal.

Theone Mikkelsen,
Brigham City, Utah, den 11. Juli 1897.

Blandinger.

Utahs Pioner-Jubilæum.

Det store Pioner-Jubilæum, som afholdtes i Salt Lake City, Utah, fra den 20. til den 25. Juli sidstleden, var en i alle Henseender særdeles vellykket Fest. Der var en storartet Tilslutning fra alle Klasser af Folket; Enhver syntes villig til at gjøre Sit for at frembringe et heldigt Resultat.

Tusinder af Besøgende vare komne fra alle Staterne og endog fra fremmede Lande for at deltage i Festen. Særlig udviste de omliggende Stater stor Interesse.

Den 20. Juli afsløredes Brigham Youngs Statue, i Overværelse af en uoverskuelig Folkemængde, af den ærværdige gamle Pioner, Præsident Wilford Woodruff, medens Kanonernes Torden blandedes med Folkets Jubelraab. Derefter afholdtes et stort Møde i Tabernaklet til Ære for Pionererne, af hvilke ca. 500 vare tilstede — gamle, hvidhaarede Veteraner, som havde lagt Grundvolden til en mægtig Stat. Ældste B. H. Roberts holdt Festtalen, og derefter modtog hver Pioner en smuk Guldmedalje som et Hæderstegn, et Bevis paa den store Højagtelse, de nyde blandt Folket.

Den 21. vistes den Fremgang, som Skridt for Skridt er gjort i de henrundne 50 Aar, ved en pragtfuld Procession, som modtoges med den største Begejstring af de forsamlede Tusinder.

Den følgende Dag marcherede Søndagsskole-Børnene, Tusinde efter Tusinde, i et prægtigt Optog forbi Pioner-Monumentet og Præsident Youngs Statue, og her nedlagde hvert Barn en Blomstergave, indtil 10,000 Buketter laa som et Minde om denne store Dag. Det var et herligt, et rørende Syn og bragte Taarer i Tusinders Øjne saaledes at se de dejlige, ufkyldige Børn frembære det Folks Tak og Kjærlighed, som denne store Mand og hans tapre Ledsagere havde beredt et Hjem i disse Bjergenes Dale. Dagen afsluttedes med en storartet illumineret Parade om Aftenen.

Den 23. viste ethvert County (Amt eller Provinds) i Staten sine Hjælpekilder og sin Udvikling og Fremgang ved Hjælp af en prægtig Procession.

Lørdag den 24., Aarsdagen for Pionerernes Ankomst til Saltsødalen, kulminerede Festen i et over al Maade mægtigt og pragtfuldt Optog, indbefattende

alle foregaaende Processioner. Dette Optog var omtrent 8 engelske Mil langt, og det antages, at mindst 100,000 Mennesker vare Tilskuere. Festen sluttedes med et storartet Fyrværkeri paa Kapitol Hill om Aftenen.

Dødsfald.

Erick Petersen, født i Östergötland, Sverige, den 1. Juli 1826, død i Levan, Utah, den 15. Juni 1897. Broder Petersen annammede Evangeliet den 18. December 1856 og udførte en to Aars Mission, før han emigrerede til Utah i 1858. I 1869 kom han tilbage paa Mission til sit Fødeland og præsiderede over Stockholms Konference i tre Aar. Han var en nidkjær og trofast Mand og døde i fuld Tro paa Evangeliet.

Jens Hansen, født i Otterup Sogn paa Fyen, Danmark, den 13. Oktober 1823, død i Spanish Fork, Utah, den 28 Juni 1897. Hans Død foraarsagedes ved, at en Stang, som man var i Færd med at opstille til Høstakning, faldt og i Faldet ramte ham paa Hovedet, saaledes at han faldt bevidstløs til Jorden.

Broder Hansen deltog i Krigen 1848—50 og modtog for udvist Tapperhed Dannebrogsmændenes Hæderstegn. Kort efter Krigens Slutning blev han bekjendt med de Sidste-Dages Hellige og annammede Evangeliet. Han viste sig herefter at være en lige saa tapper og trofast Stridsmand for Guds Sag, som han før havde været for Kongens og Fædrelandets. Han emigrerede til Utah i 1853 efter at have virket som Missionær i ca. to Aar, blev kaldet paa Mission til Danmark i April 1865 og blev af Præsident C. Widerborg beskikket til omrejsende Ældste i Ønes Konference. Han kom tilbage til Utah den 5. Oktober 1868. I 1878—79 virkede han som Missionær i Kjøbenhavns Konference, og i 1885 kom han for tredje Gang tilbage til sit Fødeland for at forkynde Evangeliet. Han tilbragte saaledes i Alt omtrent 9 Aar i Missionens Tjeneste.

I Utah viste Broder Hansen sig som en virksom og dygtig Nybygger og en trofast Borger. Han beklædte mange Tillidsposter og efterlader sig en talrig Familje.

Han vil stedse holdes i kjærlig Erindring af Alle, som kjendte ham.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1897.